

2161 21. Dec. 1896: 2. Beh. af Lovf. om Forb. mod Optagelse af Bragregister fra Havbunden. 2162

Rettigheder. Enhver har Lov til at tage en Dykkerdragt paa og gaa til Bunds, om jeg end ikke antager, at enhver kan gøre det — det skal jeg villig indrømme — men nogen egentlig Grænse mellem, hvem der er Dykkere, og hvem ikke, findes der ikke. Hvis det var bestemte Personer, vi havde at gøre med i saa Tilfælde, kunde der maaste være Tale om at gaa saa vidt, som Flertallet har foreslaaet. Det skulde glæde mig meget, om der muligvis ved en eller anden Vending kunde opnaas Enighed om dette Forslag, men saaledes som Sagen staar nu, maa jeg fastholde Mindretallets Underændringsforslag.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil tillade mig først at svare paa de indledende Bemærkninger, som bleve fremførte af Ordføreren med Hensyn til mine Øringer under 1ste Behandling. Jeg beklager, at jeg ikke har læst Referatet af, hvad jeg sagde den Gang, thi saa vilde jeg have sørget for, at det var blevet korrigeret. Jeg udtalte da, siger den ærede Ordfører, at Udvalget havde „smidt“ Arbejdet over paa Ministeriet. Ja, her maa jeg bemærke, at jeg er overbevist om, at det maa være Stenografens Fejl allerede af den Grund, at jeg fuldkommen vel mindes, at jeg gjorde en Bemærkning, som de Herrer modtog overmaade smilende, saa at der virkelig ikke var noget Tegnetil, at jeg skulde have brugt noget Udtryk, som dog virkelig meget vilde have lignet en Fornærmelse imod dem. Jeg tror derfor bestemt at kunne sige, at jeg ikke har brugt det Udtryk, som er kommet til at staa i Tidenden, i hvert Fald er det, hvis jeg har brugt det, slet uden Bevidsthed, om jeg saa maa sige. Mine Bemærkninger gjaldt den lange Tid, som det forekom mig, at Udvalget i Foraaret havde brugt uden at naa til at afgive nogen Betænkning. Nu siger den ærede Ordfører til Gengæld, at jeg var meget langsom med at komme til Konference, men den ærede Ordfører maa lægge Mærke til, at det jo i Virkeligheden ikke er noget egentligt Vædringsforslag, der er stillet, men et helt nyt Lovforslag. Jeg gjorde mig overordentlig megen Uvejlighed med det, idet det var mig meget om at gøre at komme til noget, som virkelig kunde bruges i denne Sag. Jeg indser, at der her er to

Interesser, som kunne stride mod hinanden, den store Sejladses og Bragfiskernes. Nu siger ganske vist den ærede Ordfører, at det ogsaa skulde være i den store Skibsfarts Interesse, at Bragene borttages, idet ogsaa den er interesseret heri. Ja, det kan selvfølgelig i al Almindelighed være rigtigt, men naar et Brag er gjort uskadeligt for Skibsfarten, er det virkelig i Skibsfartens Interesse, at man lader det blive liggende urørt. Det vil det i Virkeligheden ganske sikkert være. Det siges nok i Betænkningen, at „Udvalget maatte saa meget mere føle denne Opgave“ — nemlig søge at begunstige, at Bragfiskerne kunne arbejde ved alle Brag — „som det skaffede sig Kundskab om, at de paa „offentlig Foranstaltning uskadeliggjorte Brag“ havde givet Anledning til, at opankrede Skibe mistede Anker og Rætting, samt at ret kostbare Fiskegarn ødelægdes.“ Men med Hensyn til disse Brag vil det ikke hjælpe det allerringeste, at Bragfiskerne bearbejde dem. De ville virkelig ikke tage Spanter og den Slags Ting op, thi det vilde være et ligefremt Tab for dem; nej, de vilde tage de Værdigenstande op, som findes, men det er saamænd ikke dem, der ødelægge Skibsankere, hvis et Skib skulde komme til at ankre over et saadant Brag. Det samme gælder om den anden Ulempe, som omtales, nemlig Ødelæggelse af Fiskegarn, hvoraf jeg for Næsten kun kender et enkelt Tilfælde paa Lille Grundten, men jeg tvivler ikke om, at der kan være andre; det kan være muligt, men det vil i Virkeligheden ikke fjernes ved, at Bragfiskerne saa Lov til at bearbejde disse Brag. Derimod vil der være den meget store Fare, at der kommer til at rejsses et Spant eller en anden Del af Braget op, at der kommer til at staa noget op, som i Virkeligheden kan ødelægge Skibe. Det er en overmaade stor Fare, som der maa raades Bod paa. Det viser, hvor overmaade vanskeligt det er at forene de to forskellige Interesser, og det var derfor ikke saa unaturligt, at jeg var længe om at overveje Udvalgets foreløbige Betænkning, fordi jeg ønskede om muligt at finde en Redaktion af Vædringsforslaget, som kunde forene begge Interesser. Det har jeg hidtil ikke været i Stand til, og jeg kan ikke erkende, at det, der nu er gjort fra Udvalgets Side, kan være tilstrækkeligt. Jeg vil straks